

Publicerad 2008-02-03 19:48 av Felis

Sajmån

Inte redo att ge den ditt namn

Jag vet, jag är likadan.

Man blir skönfull på lite mer än halva flaskan,
resten är inte värd att spara så
man drar i sig allt och tar smällen,
som du drog i dig allt och tog smällen,
som de ryckte ditt hjärta ur kroppen
för att väcka en strandad turist,
för att skydda monarkin,
för att slippa skeppa hem kroppen
i en kylväska.

Jag har bränt så många foton nu.

Jag tog batterierna ur brandlarmet för
att få panika i frid, för att
ingen ska slå in dörren när jag domnar.

Du skulle se mitt kök, du skulle skratta
åt burkarna och flaskorna på rad,
inga fria ytor för knivar.
Det är kanske lika bra.
Det är kanske lika bra.

Du skulle se alla platser där jag somnat
senaste dygnet, du skulle
veta var jag vaknat och för en stund missförstått,
trott att jag
verkligen följde efter dig,
och att du är här,
sen kommer värken
upp ifrån svanken
och jag kommer ihåg att jag drack upp igår.
Jag sitter med
rosa små i handen, kastar
upp dem och ser hur många jag fångar i luften,
så många barn ska jag ha,
så många ska jag svälja,
så kan jag duscha med kamera och underkläder,
fånga sminkets bortfall på bild och bli

en Berny Blå, Berny Blå lägger ribban och
jag hatar sånt, jag har alltid hatat henne, och du

behöver aldrig komma in i köket igen
och se citrongula luckor
skymta bakom
inälvsmat, stanken av
hur din mamma gav upp, jag minns precis,
jag minns precis
var jag var när han ringde
halvfem lördagmorgon
och jag sa \"Skojar du?\" och nu, nu
är begravningsplaneringen mer som att
arrangera en sweet sixteen, ett bröllop, en student, en
festlighet, en
nystart, som om
någonting fanns kvar att rädda, som om
vi kunde göra det rätt denna gången,

min kärlek - den är, den är,
jag har inte hört din röst på
herregud, förutom
telefonsvararen där du
bara säger ditt namn, som om
inte mer fanns att säga om dig, som om
jag är skyldig att fylla i, är jag det? Är jag det, är jag
din mamma nu som begraver ett barn som vi sagt,
det ska aldrig behöva hända, ska jag
stå inför imploderande mänskossamlingar, ska jag
säga allt jag inte nånsin varit förmögen att säga, det
som skulle stå mellan raderna men
som försakats alldeles, som att jag
inte kan leva utan dig
på jorden, bara någonstans, som att
jag vet precis, man drar i sig allt och tar
skymningen, verktygen som
bänder upp bröstkorgen när de måste
komma in, och till vilken nytta?, och en
kirurg jag inte vet namnet på
var den sista att knåda
ditt svala stillsamma hjärta,

och varför var det inte jag,
varför var jag inte en av er,
varför hade jag inte händerna
inuti dig,
varför är det så längesen du
hade dina innanför mina kläder, i min hårbotten,
varför
dör du innan du fyllt tjugofem, missar
valet, min tjugotårsdag, min matlagning, varför
kommer du inte hem?
Varför hämtade jag dig inte?

Och jag kan inte
leva utan dig på jorden någonstans,
och ändå gör jag det
tills jag dör,
bara svär du hittar hem från Amsterdam, och
lägger ditt spökröst mot mitt
på nätterna,
kan våra skinn smälta samman,
sent men inte aldrig, som om
vi tar lite av varann med oss dit vi går,
jag vet bara inte om jag kan
gå någonstans utan dig
på jorden,
jag vill lägga mig och sjunka ner
till dina fysiska rester, dina obduktionsärr, bara
vara nära där du är
i jorden.

Augusti tog ditt liv, dina
lungor ska rämna under tyngden av mylla och
elden ska
slicka oss lika ostört som mina foton,
jag vet bara inte om jag kan
leva utan dig någonstans på jorden
och jag tror du är den enda
som hade kunnat tvinga mig,

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Felis med Poeter.se id #6068 innehar upphovsrätten